

det er 9 Mill. Kr., han lader dryppe ud, og det er ikke til 550 000 forskellige Personer, men til 1 100 000. Et uhyre Tal af disse Draaber er, som nævnt ved Eksempler tidligere i Pressen og her af det ærede Medlem Hr. Stauning, ganske smaa. Der falder nogle ganske smaa Dryp rundt omkring i de Tusinde Hjem. Saa falder der et lille Regnskyl hist og her, og endelig nogle Steder et styrtende Vandfald.

Er der nu noget Princip heri? Set i Forhold til Valutaafgiften er der slet intet Princip. I den Tanke, som de Konservative fremsatte, at de, der havde betalt for meget et halvt Aar, skulde have dette for meget erlagte nøjagtigt tilbagebetalt, var der i alt Fald et Princip. Jeg tør maaske sige, da jeg ikke var saa begejstret for Forslaget, at der i alt Fald var Metode i Galskaben. Pengene vendte altsaa direkte tilbage til nogle, om hvilke man havde ment, at de havde betalt for meget. Det sker jo aldeles ikke ved denne Fremgangsmaade, thi nu gøres Tilbagebetalingen af Valutaafgiften til en Formindskelse af indeværende Aars Indkomst- og Formueskat; den sættes altsaa i Forhold til de vedkommendes Interesser i det foregaaende Aar. Og hvis de vedkommende — og jeg kender tilfældigvis adskillige Eksempler herpaa — nu i Fjor har haft en større Indtægt, end de har haft det foregaaende Aar, saa vil den Formindskelse af Indkomstskatten, som de faar, kunne blive meget, meget større end det eventuelt for meget betalte af Valutaskatten. Paa anden Maade vil det kunne gaa modsat; og Folk vil slet ingen Ting faa, hvis de har haft en ringe Indtægt i Fjor, skønt de maaske af en tidligere Indtægt har maattet betale et stort Beløb i Valutaafgift.

I Forhold til selve Spørgsmaalet om Valutaydelsen er det, man her vil gøre, altsaa, om jeg saa maa sige — idet jeg aner kender Ministerens tidligere Udtalelse om, at det er Galskab at uddele draabevis — en Galskab uden Metode. Men hvis man nu ser bort fra, at man fra Ministerens Side har knyttet det til Valutaskatten — hvilket formodentlig er en Venlighed overfor de Konservative, som dog paa den Maade maaske kan sige, at de alligevel ligesom har faaet opfyldt et Ønske, de tidligere har fremsat —, hvis man opgiver denne Betragtning og holder sig til, at det er 9 Mill. Kr. — hvorfra de nu stammer eller ikke —, som man vil anvende, er det da forstandigt at anvende dem til at formindske Indkomst- og Formueskatten?

Hertil vil jeg sige: Nej, det er det ikke. Jeg skal først gøre en Bemærkning om den

Paragraf i Indkomst- og Formueskatte-loven § 53, som formelt anvendes ved denne Lejlighed, og som Ministeren jo ogsaa formelt fuldt ud kan anvende. Denne Paragrafs Hensigt var, da den blev indsat, denne, at hvis den normale Udvikling paa et Budget medfører, at Skattebeløbet vil blive for stort, bør man formindske Indkomst- og Formueskatten procentvis. I saa Tilfælde er det ogsaa, set indenfor denne Begrænsning, berettiget at sige, at saa bør det ske procentvis, thi saa er det, fordi den faktiske normale Drift af Statens hele Virksomhed har opkrævet en for stor Indkomst- og Formueskat, og saa er det rimeligt, at man benytter hele Skattens Progression o. s. v. og i Forhold til dette formindsker den. Om man vil anvende denne Paragraf eller ikke, om man vil foretrække under saadanne normale Forhold hellere at nedsætte andre Skatter, skal jeg slet ikke komme ind paa — det vilde jo bl. a. afhænge af, hvor stor Indkomst- og Formueskatten er i Forhold til de indirekte Skatter; og af hele ens Syn paa Spørgsmaalet direkte og indirekte Skatter.

Men den Tilstand, som er for Øjeblikket, er jo aldeles ikke denne, at Statens normale Drift har medført, at der er for mange Indtægter, Penge i Kassen. Forholdet er dette, at man for at skaffe Staten Balance i alle dens Forhold har maattet foretage saa ekstraordinære Skridt som dem, der er foregaaet i denne Samling, og om hvilke der har staaet store Kampe, og som medførte, at der er formindsket Indtægter for forskellige, Tjenestemændene, og at man er gaaet til at begrænse de sociale Ydelser paa forskellig Maade. Altsaa, paa ganske ekstraordinær Maade har man formindsket Statens Udgifter, og derfor kan den almindelige Bestemmelse i § 53 reelt slet ikke anføres som en naturlig Anvendelse ved denne Lejlighed.

Naar der ved denne Lejlighed efter Finansministerens Paastand er Mulighed for at anvende 9 Mill. Kr. til Lettelse af Afgifter, saa maa man spørge: Hvor er det, der trænges til Lettelse i offentlige Byrder? Og dér vil jeg paastaa, at der ikke trænges til Lettelse i den direkte Beskatning for Øjeblikket. Den direkte Beskatning i dette Aar hviler paa den Skatteindtægt, som de vedkommende havde i det foregaaende Aar, som allerede var et Kriseaar eller dog paa-virket af Krisen, og de, der har været saa lykkelige, at de har haft overmaade store Indtægter i Fjor, for dem betyder hele Tilstanden, at de trods Krisen har haft meget store Indtægter, og at de derfor er usædvanligt gunstigt stillede i en Situation og i